

ERFGENAMEN VAN GOD EN MEDE-ERFGENAMEN VAN CHRISTUS

UIT DE SCHRIFT

„Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenen: erfgenen van God, en mede-erfgenen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking”.

Rom. 8:17 (Vert. N.B.G.).

In de voorgaande verzen heeft Paulus gesproken van de rijkdom van hen, die door de Geest Gods worden geleid: Ze zijn kinderen Gods. Dat maakt de Heilige Geest van hen, Want de Heilige Geest vormt geen slaven, die in voortdurende angst leven. Maar Hij vormt kinderen van de hemelse Vader. Die vrijmoedig God aanspreken met de woorden van het volmaakte gebed: Onze Vader, die in de hemelen zijt.

Als ze dat doen met een oprecht, gelovig hart, dan getuigt niet alleen hun eigen eigen, maar ook Gods Geest, dat ze kinderen Gods zijn. Wat een voorrecht! Want kinderen Gods delen nu reeds in Zijn genade. Ze hebben vergeving der zonden en zo vrede met God. Ze hebben nu reeds leven in de volle zin van het woord. Want God is voor hen en wie zal dan tegen hen zijn?

Maar het heerlijkste komt nog. Indien we kinderen zijn — en dat is zo — dan ook erfgenen.

De Schrift spreekt veel van erfenis, erfdel, erfgenen. „Indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte erfgenen” (Gal. 3:29). „Zo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht maar een zoon; en indien gij een zoon zijt, zo zijt gij ook een erfgenaam Gods door Christus” (Gal. 4:7). Titus roept het de gelovigen toe, dat God over ons de Heilige Geest rijklijk heeft uitgegoten door Jezus Christus onze Zaligmaker, „opdat wij gerechvaardigd zijnde door zijn genade, erfgenen zouden worden naar de hoop des eeuwigen levens” (Titus 3:7). En Jacobus schrijft aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn: „Hoor, mijn geliefde broeders, heeft God niet uitverkoren de armen dezer wereld, om rijk te zijn in het geloof, en erfgenen des Koninkrijks, hetwelk Hij belooft aan hen, die Hem liefhebben?” (Jac. 2:5).

We kunnen met Prof. van Leeuwen erfgenaam Gods verklaren als: erfgenaam van het deel, dat God hem heeft toegedacht. Maar onze tekst zegt, dunkt mij, niet alleen, dat God ons een erfdel geeft, maar dat God Zelf ons erfdel is. We vinden deze gedachte herhaaldelijk in de Psalmen. Ik denk bijv. aan Ps. 73:25 vv.: „Wie heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde. Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de rotssteen mijns harten en mijn deel in eeuwigheid. Want zie, die verre van U zijn, zullen vergaan; Gij roeit uit al die van U afhoereert; maar mij aangaande, het is mij goed nabij God te wezen, ik zet mijn betrouwen op de Here HERE, om al Uw werken te vertellen.”

Dat is het heerlijkste van de hemelse erfenis: dat we altijd met God zullen zijn. Dat we ongestoord Zijn gemeenschap zullen genieten. Dat er niets is dat ons scheidt van Zijn liefde. Dat Hij van ons is en wij van Hem. Tot in der eeuwigheid. Dat erfdel ontvangen we alleen in gemeenschap met Christus. Hij is de Erfgenaam bij uitnemendheid.

In de bekende gelijkenis van de boze landlieden zeggen deze onder elkander: „Deze is de erfgenaam, komt, laant ons hem doden en zijn erfenis aan ons behouden” (Matth. 21:38). Op bedekte wijze zegt de Here Jezus daarmee, dat Hij de erfgenaam Gods is. En uitdrukkelijk staat het in Hebr. 1:2, dat God de Zoon gesteld heeft, tot een erfgenaam van alles, door wie Hij ook de wereld gemaakt heeft. Alleen door het

geloof in Christus zijn we kinderen Gods. En alleen in Zijn gemeenschap en met Hem zullen we erfgenen Gods zijn.

Datzelfzeggende gedachte. We krijgen niet de honderdduizend. We zullen niet maar met Hem over alle dingen regeren. We zullen niet maar leven in een nieuwe hemel. We zullen niet slechts „de hemel ingaan en koninkrijken erven”. Maar we zullen God kennen, gelijk wij van Hem gekend zijn (1 Cor. 13 vs 12). „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien” (Matth. 5:8).

In de Statenvert. volgt er nu: „Zoo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.” Ik denk niet, dat veel lezers in het jaar 1952 deze woorden kunnen verstaan. En ik zal maar niet trachten duidelijk te maken, wat „zoo anders” in de taal onzer vaders betekende.

De Vert. van het N.B.G. is duidelijk: immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking. Paulus gaat uit van een feit. Zij, die Jezus liefhebben en Hem volgen hebben in deze wereld te lijden. In Zijn gemeenschap. Om Zijnentwille.

Wie de gemeenschap met Christus verbreekt en met de wereld meegaat ontgaat dat lijden, waarvan Paulus hier spreekt. En wie daarin volhardt, zal eens de erfenis versipelen.

Hoe vaak heeft de Here Jezus zijn discipelen op dat lijden voorbereid. Denk maar weer aan Matth. 10. Wat daar gezegd is tot de twaalf apostelen, geldt in zekere mate ook van allen, die zich leerlingen van Christus betonen. Wat Christus overkomen is in deze wereld, zal ten dele ook overkomen aan allen, die Hem gehoorzaam volgen. In tijden van verval van de kerk kunnen we met eer „christen” zijn. In dagen als de HERE reformatie geeft hebben rechtvaardigen te lijden. Daarbij hoeven we niet te denken aan brandstapel en schavot. Maar aan dingen, die we in onze dagen ook weer ondervinden. We verliezen weer vrienden. Er komt verwijdering tussen familieleden. We worden scheurmakers genoemd. En worden voor spelbrekers aangezien. Er is hier en daar ook achterlating. En soms wordt onze kinderen op school verteld, dat die vrijgemaakten extremisten zijn. En dat ze weer uit de wet willen leven. We moeten maar toezien, dat we niet als „kwaaddoeners” lijden. En oppassen, dat we anderen geen reden geven om op ons te schimpen. Want dan wordt de naam van Christus om onzentwille gelasterd. Maar we moeten het lijden om Christus' wil niet vermijden. We hoeven het ook niet te zoeken, het komt vanzelf wel. En als het waarlijk om Christus' wil is, dan mogen we ons verblijden. Dan geldt wat Paulus schrijft aan de Filippijzen: „Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden, dezelfde strijd hebbende, hoedanige gij in mij gezien hebt en nu in mij hoort” (Fil. 1:29, 30).

Dan mogen we daartegenover stellen de heerlijkheid die ons wacht. Want lijden is de weg, waarlangs God zijn volk tot de heerlijkheid leidt. „Men behoeft niet te vrezen, zoals sommigen doen, dat Paulus op deze wijze de oorzaak van de eeuwige heerlijkheid aan onze moeiten toeschrijft; want deze wijze van zeggen is in de H. Schrift niet ongewoon, maar zij duidt veeleer de orde aan, die de Here volgt in het verlenen van het heil, dan de oorzaak daarvan.” Zo schreef Calvijn bij de verklaring van deze tekst.

Christus ging door lijden tot heerlijkheid. Door vernedering tot verhoging. „Omdat Hij gehoorzaam is geworden tot de dood, ja de dood des kruises, daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem een naam gegeven, die boven alle naam is” (Fil. 2:9). Zo zal het ook gaan met allen, die van Christus zijn. Ze zullen hier met tranen zaaien. En met gejuich maaien. Ze ondervinden hier moeite en verdriet. Eeuwige blijdschap zal hun deel zijn. Ze zijn hier vaak eenzaam en verschoven. Een armzalig troepje. Maar ze zullen delen in de majesteit en heerlijkheid en glorie van Christus. Zo zeker als het gebed van onze Holland verhoord wordt: „Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt” (Joh. 17:24).

Het komt er nu maar op aan, dat wij simpel geloven, wat de Here ons beloofd heeft en dus met verlangen uitzien naar de erfenis.

We zijn erfgenen. Van een schatrijke Vader. En mede-erfgenen van een trouwe Zaligmaker. Die nu reeds tot de erfenis is ingegaan. Mogen we dan niet blij wezen? Moeten we dan niet getroost zijn? Zeker mogen we verdriet hebben als we geliefden moeten missen voor dit leven. Maar bij alle verdriet mogen we ons toch ook verblijden? We geloven toch, dat ze direkt tot Christus worden opgenomen en dat hun vlees, door de kracht van Christus opgewekt, weer met hun ziel verenigd aan het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig zal worden? En we geloven toch wat de kerk belijdt: „Dat nademaal ik nu het

beginfel der eeuwige vreugde in mijn hart gevoel, ik na dit leven volkomen zaligheid bezitten zal, die geen oog gezien, geen oor gehoord heeft en in geen mensenhart is opgekomen, en dat om God daarin eeuwiglijk te prijzen” (Zondag 22 van de H.C.).

Dat neemt ons verdriet niet weg. Maar het bewaart ons wel voor bezwijken. We worden oud en krijgen rimpels. En als we veel hebben moeten lijden gaan we gelijken op oude, knoestige bomen, waarvan de storm takken afscheurde. De lidtekenen zijn er en blijven er. En toch klimt dan bij het groeien der jaren ook de blijdschap en de troost: We zullen altijd bij de Here wezen. Zulk een kinderlijk geloof en zulk een vaste hoop bewaart ons voor veel dwaasheden. Mensen, die niet anders hebben dan dit korte-poosje-leven hier op aarde, moeten er wel toe komen om te grijpen wat ze grijpen kunnen en te genieten wat ze maar genieten kunnen en te zien wat ze maar te zien kunnen krijgen. Het is hier immers zo gauw gedaan!

Als we erfgenen ons weten van God, dan hebben we zo'n haast niet. En dan maken we ons over veel dingen niet druk. Als men ons dan vraagt: Maar zoudt ge heel de wereld niet willen zien? dan is ons antwoord: Daar heb ik geen behoefte aan, want we zullen leven op een nieuwe aarde, die nog veel heerlijker is dan deze, die voorbijgaat.

En als we zien, dat de mensen jagen naar grootsheid des levens en naar wat begeerlijk is voor vlees en bloed, naar naam en staat en eer en glorie, dan worden we niet jaloers en benijden hen niet, die veel daarvan bereiken, maar troosten ons met het vooruitzicht op een heerlijkheid, die nimmermeer vergaat.

En als het ons gegeven wordt veel te moeten lijden om Christus' wil, dan richtte ons hart zich op de komende heerlijkheid, waarvan Psalm 16 zingt:

Gij maakt eerlang mij 't levenspad bekend,
Waarvan in druk 't vooruitzicht mij verheugde;
Uw aangezicht in gunst tot mij gewend,
Schenkt mij in 't kort verzadiging van vreugde;
De lieflijkheeden van 't zalig hemelleven,
Zal eeuwiglijk Uw rechterhand mij geven. H. J. J.

KERKELIJK LEVEN

„Her-eniging”? Wederkeer!

Naarmate de Rotterdamse synode der gebonden kerken nadert, is „hereniging” een van de meest frequente gesprekstema's, en waar het woord door de pers wandelt, heeft het aanstonds de volle aandacht.

Gaarne over die term „her-eniging” 'n enkele opmerking: er zit meer aan vast, dan misschien wordt vermoed.

Vechten over een woord? Kom, zegt misschien iemand, wat maakt een woord uit — 't gaat immers over de zaak, die er achter ligt. Precies, daar gaat het ons ook om, en dat zal uit 't vervolg van dit artikel blijken. Een ander denkt misschien aan 't bekende dichtwoord: „Wat is een naam? dat wat wij een roos noemen, Zou even liefelijk ruiken, al droeg het ook een andere naam.” De man, die deze regels schreef had gelijk, in zover, dat tal van soortnamen, b.v. huis, boek, vis, enz. niet meer zijn dan middelen die de taal bezigt om de ene categorie concreta van de andere te onderscheiden, zonder dat de naam ons verder inlicht over de vraag wat het concrete ding dat ik benoem nu eigenlijk is, waarin het kenmerkende van dat bepaalde ding of die bepaalde soort bestaat; de naam is hier geworden tot een klank, meer niet.

Maar nu denk ik aan 't geen een andere dichter neerschreef en vrij vertaald aldus luidt: „Sommigen laten zich door de fascinerende invloed van een naam zand in de ogen strooien”.

Juist. Hoe kan één enkel woord (vooral een naam, aan abstracta verleend) de verbeelding prikkelen, de fantasie aan 't werk zetten! Heel de geschiedenis is er het bewijs van; als ik een enkel voorbeeld mag noemen: hoe heeft het woord „meerwaarde” bij talloze arbeiders de gedachte gewekt: door mijn arbeid verhoog ik de waarde van het product, maar een ander maakt zich van dat meerdere meester en geniet er het proffijt van; wat heeft het woord „Lebensraum”, die, naar men zei, een volk toekomt, maar aan het Duitse volk onthouden werd, geen associaties opgeroepen van achteruitzetting, onderdrukking en rechtmatige begeerte naar expansie — de imperialistische leiders wisten wel, wat macht, wat fascinerende invloed inderdaad er uitgaat van één woord, van één enkele slagzin!

Daarom moeten we voorzichtig zijn met namen en woorden. Aan de naam is gekoppeld het begrip, en aan het begrip verbinden zich tendenzen, die het denken in een bepaalde richting leiden: hoeveel kwaad hebben heidense namen en begrippen, niet los te maken van bepaalde denkinhoud, in de loop der eeuwen het christendom gedaan!

Daarom is het verstandig in zaken van gewicht de gebezigde termen eens goed aan te kijken; dit kan helpen ongelukken te voorkomen en helpen verhinderen, dat men zand in de ogen krijgt; we wijzen daarop dat woord „hereniging”. Wie dat woord in 't

onderhavig maken; be namen er had(don); onze kring tuel (ook en samenl

Immers, Niets m Eens war elkaar ge te worden

Volkom woord. Is

Ongetw helpt de enig gesch nuchtere l menekom synode is

van een n lieren var met de an intimidati de kerken nieuwe b terwijl zij ment blev

openhare lijke stral kerken m k e n g e de hiërarc schreef,

orde in 1 nog steed kenordenl leven ger als het w zouden he als een

macht zo strjd zijn selen der geval nog DAT DE REFORM ZELF D DE HAN BEGINSE

Hier is misschien en zelfst synode al hebben h ken te no

Hoe va hamert, c dat het t 't Gevaar heid” ger idool, als denc. Men

NIET I HEID AA DOOR DE EEN Eenhele Ook w Maar c heid en b

Dat is fundamer formeerde mulier va de ingev Her-eni

In een heb ik e de vraag gezamenl tot de c meerde l daarop r is de vra ren der vraag sc klein ge vrijgema alles teg de Hoge leer, dat ge o o r l minderhe de kerk door de blijven, z spraak c